

Distelmans pleit voor registratie

Willen we mensonwaardige sedaties vermijden, dan moeten we alle gevallen registreren, net zoals bij euthanasie, zegt Wim Distelmans van het palliatief team van het UZ Brussel. Hij kreeg onlangs groen licht van de medische raad van het UZ voor zelfregistratie.

ED

Door de knelpunten van palliatieve sedatie in kaart te brengen, kan registratie verplicht worden. Want bij minstens één op de tien loopt er iets mank. Zo vergeten artsen soms de familie in te lichten. Dokters geven te weinig medicatie, zodat de patiënt weer wakker wordt. Of het sterfproces sleept een eeuwigheid aan.

Bij palliatieve sedatie hebben artsen twee opties, zegt Distelmans. "Eén: ze kunnen hun patiënt op voorhand vragen wat te doen als de sedatie te lang duurt. Heel wat zieken zullen ermee instemmen om na een week toch tot euthanasie over te gaan. Heeft de arts dat verzoek en een advies van een tweede dokter op papier, dan is alles wettelijk in orde om in te grijpen."

"Twee: heeft een arts zijn patiënt vooraf niks gevraagd, dan kan hij zich op de 'noodsituatie' beroepen. Dat is een toestand waarbij twee waarden in conflict gaan: het leven beschermen en het lijden opheffen. Willen de arts en de familie het lijden opheffen, dan kan hij het levenseinde versnellen. Maar dokters zijn enorm op hun hoede voor die noodsituatie, want ze is niet in de wet opgenomen."

Geen blanco cheque

Komt er een registratie van alle sedaties, zegt Distelmans, dan zullen artsen er vaker aan denken patiënten in te lichten over de optie van euthanasie.

Moeten artsen ook wettelijk kunnen ingrijpen als een palliatieve sedatie te lang aansleept? "Zoiets krijg je niet in een wet gegoten. Je kunt artsen geen blanco cheque geven om het levenseinde te versnellen zonder inspraak van de patiënt. Dan zitten we terug in nazi-Duitsland."